

לאחרי מיחמונתא) אשר לא עלה עליה עול, דא מלכות אדום, דלא סליק עליה עול. ורוא דמלחה דא, אף על גב דכמה מלין אתיהיבו למדרש בקראי, כלחו חד.

הא אמר, בכתב, (איוב י) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור (דף רל"ז ע"ב) מטמא, רוא דא, הבי הו, דדא איהו טהור דנפק מטמא. דהא בקדמיתה טמא, והשתא דאתעbid ביה דינא, ואתייהיב ליקידת אשא בנורא דקליק, ואתעbid עפר, השתא איהו טהור מטמא, טהור דנפיק מטמא.

ובגין כה, כל אינון דמשתדי בה, כלחו מסתאבי, דהא הבי הו ודי, וביו דאתעbid אפר, כדיין עד דיתבניש ויסתליך מתמן, מסאייב לכלהו, כמה דאת אמר וככש האוסף וגוי וטמא. אפר, Mai טעם. כמה דאת אמר (מלACHI ג) ועשותם רשעים כי יהו אפר תחת כפות רגלייכם. וביו דאתיהיב על ההוא אפר מים, כדיין איהו טהור מטמא.

ורוא דמלחה, בכתב, (במדבר ח) מי חטאתי, כמה דאת אמר (בראשית י) לפתח חטא רובץ. ובגין דאייה פתח חטא רובץ ודי, בקדמיתה בתיב, והוציא אותה אל מחוץ למחנה. ובגין כה אתיהיבת לשגון, ולא לכלהנא רבא, ודי הו טהור מטמא, בקדמיתה טמא, והשתא

טהור. וכל סטר רוח מסבא, כיון דחמא דא, ערק, ולא
יתיב בההוא דוכתא.

מי חטא ודי, מי בדה, כלל מסבא. ועל דא שלטא
روح קידשא, ורוח מסבא אתפסיא, דלא שלטא
כלל. ודא הוा דינא דروح מסבא, מחוץ למחנה. בגין
דאיה רוח מסבא, דכתיב, (דברים כג) זהה מחייב קדוש.

אתא רבינו אבא ונשקייה.

אמר רבינו שמעון, אף על גב הכל נהני מלאין בדק אמרו,
קידשא בריך הויא יהיב ליה שלטנו. ורוח מסבא
בעי לאכפיא ליה בכל סטרין. תא ואימא לך רוז חדא,
ולא אתיהיב לגלאה בר לאינון קדיישי עליונין.

תא תז, להאי אתר דאייה רוח מסבא. קידשא בריך
הויא יהיב ליה שלטנו, לשלט בעלמא, בכמה
סטרין, ויכיל לבזקא, ולית ליה (נ"א לא) רשו, לאנבהガ באיה
קלנא, דבעין לאסתمرا מגיה, דלא יקטרג עלו נגנו
קדושה דילן. ועל דא רוז חדא אית לן, דבעין למשיב
ליה דוכתא זעיר, בגו קדושה דילן (דלא אשתחמ מקטרגא בגו
קדושא דילן) דהא מגו קדושה נפיק שלטנו דיליה.

דבעין גו רוז דתפלין, לאצנעה (סוד שער שבתפилиין) חד
שער דעגלא, דיפיק לבר ויתחז. דהא חוטא
דשער דא לא מסאי, בר דאי אתחבר האי שערא,

וְאַתְּעַבֵּיד כְּשֻׁעֲרָא, אֲבָל פְּחֻזָּות מִן דָא לֹא מִסְאִיב. וְהַהוּא שֻׁעֲרָא בְּעֵי לְאַעֲלָא לֵיהּ בְּגֹו קְדוֹשָׁה עַלְאָה דִילֹן, וְלִמְיהָב לֵיהּ דּוֹכְתָּא, בְּגַין דָלָא יַקְטַּרְגֵּן בְּקְדוֹשָׁן.

וַיְפֹוק מִן הַהוּא שֻׁעֲרָא לְבָר, דִּיתְחֹזֵי, דְכָד חִמֵּי לְהַהוּא בָּר נֶשׁ בְּקְדוֹשָׁה עַלְאָה, וְחוֹלְקָא דִילָה מִשְׁתְּתָף לְתָמָן, בְּדַיִן לֹא יַקְטַּרְגֵּן לֵיהּ, וְלֹא יַכְילֵל לְאַבָּא שָׂא לֵיהּ לְעַיְלָא וְתָתָא, דָהָא דּוֹכְתָּא יַהְבֵּן לֵיהּ. וְאֵי הַהוּא חַוְלָקָא לֹא יַהְבִּין לֵיהּ (חוֹבְתָּא) בְּהָאֵי קְדוֹשָׁה, יַכְילֵל לְאַבָּא שָׂא לֵיהּ לְתָתָא, וְסַלִּיק מַקְטַּרְגָּא לֵיהּ לְעַיְלָא, וְאָמֵר פְּלוֹנִי דָקָא מִקְדְּשָׁה הַשְּׁתָּא, כְּה וְכֵךְ עַבְדֵי יוֹמָא פְּלוֹנִי, וְכֵךְ אִינּוֹן חֻבוּי, עַד דִּימְטִי דִינָא עַל הַהוּא בָּר נֶשׁ, וִיתְעַגֵּשׁ עַל יְדוֹי. (ובכן שעיר המשתולח).

וְכֵךְ הוּוּ יִשְׂרָאֵל עַבְדֵי, דְהַווּ יַדְעֵי רֹזֵא דָא, כֵּד שְׁרָאָן לְאַתְּקַדְּשָׁא בְּקְדוֹשָׁה עַלְאָה בְּיוֹמָא דְכְפּוֹרִי, הַוּ מִסְתְּפָלִי מִיד לְמִיהָב חַוְלָקִיהָ לְהָאֵי אָתָר, וְלִמְיהָב לֵיהּ חַוְלָקָא בְּיַנְיָהוּ, בְּגַין דָלָא יִשְׁתְּפָחֵה מַקְטַּרְגָּא עַלְיָהוּ, וְלֹא יִתְוֹן לְאַדְפָּרָא חֹזְבִּיהָוּן דִישְׂרָאֵל. דְכַמָּה חַבְילִין, וְכַמָּה מִשְׁרִין, אִינּוֹן דָאַזְדְּמָנָן לְבָטָלָא מַלְהָמָגִיה, כֵּד אָתָי לַקְטַּרְגָּא. זֶכְאָה חַוְלָקִיהָ, מַאן דִיכְבֵּיל לְאַסְתְּמָרָא, דָלָא יַדְפָּרָוּן חֻבוּי לְעַיְלָא, וְלֹא יַשְׁגַּחֲוּן עַלְיָה לְבִישׁ.

אַדְחָכִי הַוּ זֶלְגַּי עַיְנוֹי דָרְבֵי אָבָא. אָמֵר לֵיהּ, אָבָא

אבא, זיל טנפֿיר קטוּרָה, וְאַקְפִּיד בְּקוֹלֶטֶת, דֵּהָא רְזִין
דָּאוּרִיתָא לוֹצָא אֲתִיהִיבָו דְּכַתִּיב, (תהלים כה) סָוד יְיָ:
ליְרָאוּ.

תא חוו, בְּיוֹמָה הַרְאֵשׁ הַשְׁנָה, עַלְמָא אַתְּדָן, וּבְיַדְנָא
קָדִישָׁא (קדושא בריך הוא) יִתְּיִבָּה, וְדָן בְּלָעַלְמָא. וְהַהְוָא
סְטַרָא אַחֲרָא קָאִים מִסְטָרָא דָא, וְכָל אַיְנוֹן דָא תְּדָנוּ
לְמוֹתָא אַשְׁגָּה עַלְיָהוּ, וְאַתְּרְשִׁימָוּ קְמִיה. וּבְשֻׁעַתָּא (דף רל"ח
ע"א) דִּיְשָׂרָאֵל מִתְּעִירִ רְחִמִּי, בְּהַהְוָא קֹול שׁוֹפֵר, כְּדִין
אַתְּעַרְבָּא לֵיהּ כְּלָא, דָלָא יְדָע וְלָא מִשְׁגָּח, בְּאַיְנוֹן
דָא תְּדָנוּ. עד דְּלִבְתָּר בְּלָא אַיְנוֹן דָלָא מִהְדָּרִי בְּתִיּוּבָתָא,
וְאַגּוּר עַלְיָהוּ מוֹתָא, וְדָא נְפָקִין פְּתָקִין מְבֵי מְלָפָא,
וְאַתְּמָסְרוּ לֵיהּ, כִּיּוֹן דָא תְּמָסְרוּ לֵיהּ, לֹא אַהֲדָרוּ פְּתָקִין,
עד דָא תְּעַבֵּיד דִּינָא.

וַיִּשְׂרָאֵל כָּלָהוּ, בְּעֵין לְאִסְתְּמָרָא מְנִיה, כָּל שְׁכִינָה בְּרַבָּשׁ
בְּלַחְזָדָוִי. (ובכל שְׁבִינָה וּבְלַשְׁבִּינָה) דֵּהָא בְּרַזְא עַלְאהָ
דָלְעַילָא, בְּעֵין לְאִסְתְּמָרָא, וְלִמְיָהָב לֵיהּ בְּכָל יִרְחָא
וַיִּרְחָא, פְּדָסִיחָרָא בְּעֵי לְאַתְּחַדְתָּא, חַד שְׁעִיר, בְּגַיִן דָלָא
יִקְטְּרָג חַדְתָּהָתָא (נ"א חַדְוֹתָא) וַיִּטְוֹל חַוְלָקִיהָ פְּדָקָא חַזְיָה לֵיהּ.
וַסִּיחָרָא קָדִישָׁא לִינְקָא בְּקָדוֹשָׁה לְחַדְתָּותִי פְּדָקָא יְאֹות.
וּבְכָל מִתְּחַדְשָׁא בְּכָל יִרְחָא וַיִּרְחָא, בְּגַיִן (בראשית קמ"ט ע"ב) פְּנִים
אַקְרֵי נָעָר, וְהָא אַזְקִימָנָא. וְהָא אַחֲרָא דָא, דָא יְהָוָה

תדריך במשׁאָבוֹ, וְלֹא גִּפְיקַ מִגְיָה, אֲקָרֵי מֶלֶךְ זָקָן וּבָסִיל.
וּבָגִין כֵּה, יִשְׂרָאֵל קָדִישֵׁין דְּאִיבָּוֹן עַמָּא חַד, בִּיחוּדָא
קָדִישָׁא, קָוְדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֹזַן עִיטָא, לְאַשְׁתָּזָבָא
מִפְּלָא. וּפְאַיִן אִינּוֹן בְּעַלְמָא דֵין, וּבְעַלְמָא דָאַתִּי,
דְּכַתִּיב, (ישעיה ס) וּעַמְּךָ כְּלָם צְדִיקִים לְעוֹלָם יַרְשָׁוּ אָרֶץ
נִצְרָמְטָעִי מִעְשָׁה יְדֵי לְהַתְּפָאָר.

השלמה מההשומות (סימן ה, עי' לעיל דף רל"ח ע"ב)

(שמות לט) וַיַּבְיאוּ אֶת הַמְשֻׁכָּן אֶל מֹשֶׁה וְגוֹ. בְּתִיב (יחזקאל א)
וּמִמְּעַל לְרָקִיעַ, דָא אִיהוּ רָקִיעַ, דְקִיְימָא עַלְיָהוּ
דָאַרְבָּע חִיוֹן, דְכֶד מִסְתְּלָקִי בְּגֹן חַד אֹוִירָא דְבָטָשׁ בְּהָוָה,
לֹא זְקִפְינָן רִישָׁא לְאַסְתְּפָלָא לְעַילָא.

בָּגִין דְּהָוָא רֹוח תְּחִיה, בְּטָשׁ בְּכָלהָו, וּבְהָוָא רֹוח
מִסְתְּלָקִי בְּכָלהָו, דְכַתִּיב, וּבְהָבְשָׁא תְּחִיות מִעַל
הָאָרֶץ יַבְשָׁאֵה אָוּפְנִים לְעַמְתָּם. וּכְתִיב כִּי רֹוח תְּחִיה
בְּאָוּפְנִים.

אָמָאי מִסְתְּלָקִי. אֶלָּא כִּד בְּטָשׁ הָוָא אֹוִירָא עַלְיָהוּ,
סְלִיק לֹאֵין אַרְבָּע דְתָחוֹת הָאִי תְּחִיה, וְאִינּוֹן
סְלִקי לָה לְעַילָא, עַד דְמַתִּין לָה לְגַבִּי וְהָרָא עַלְאָה,
וְהִינֵּנוּ רֹזֵא דְכַתִּיב, (תהלים מה) בְּתוּלוֹת אַחֲרִיה רַעֲוַתְּיה
מוּבָאֹות לֹה, בָּגִין דְהַנֵּי אַרְבָּע אַקְרָיוֹן הַכִּי, וְלֹא זֹו מִן
תְּחִיה דָא, דְאִיהִי כּוֹרְסִיאָ, לְעַלְמִין. וּסְלִקֵין לָה מִתְתָּא

לעילא, לאתקנא כורסיה לגבי עילא, ורוא דא (בראשית ו) וישאו את התבאה ותרם מעל הארץ. וכד אסתלקת לעילא, ואילין סליקין לה, פדין כתיב, ויביאו את המשכן אל משה.

ויביאו את המשכן, כמה דעת אמר מובאות לה, וכתיב וישאו את התבאה. אל משה, כמה דעת אמר דמות בمرאה אדם עליו מלמעלה, והיינו רוא אדם. ומגלון דאקרי אדם, דכתיב, (בראשית) לא ידונ רוחי באדם לעולם בשגמ הוא בשר, והיינו משה. ובגין כה, על האי כורסיה, דיווקנאadam קיימא עלייה, והיינו משה. ויביאו את המשכן, אילין ארבע חיוון, פד סליקין בדקאמון.

ויביאו את המשכן, אילין כל שייבין דגופא, דכלתו בתיאובתא קדיشا, (אמר רבי אהבו) כלתו אחדין ביה, לאתדבקא דבר ונוקבא כחדא. ויביאו את המשכן, למיעל כללה לחופה בקדמיתא, איבון צרייכין לסלקה לה, ולאיתאה לה לגביה, ולבתר איהו ייתי לגביה תדר, ושה (רלה ע"א) אוקימנא.

ויביאו את המשכן, רוא דכל איבון דקשרי קשרין דיחודא, ויחדי יחוודא דרווי דמהימנותא כל יומא, (אלין ארבע חיוון) איבון סליקין לה לכורסיה דא, עד

דָּאתִין לְהָ לְגַבֵּי מֹשֶׁה, וְכִיּוֹן דְּדַבְּקֵי לְהָ לְגַבֵּי מֹשֶׁה, כִּדְין
אֲיִבּוֹן הָוֹ דְּרוֹוחִי בְּרַכָּאָן מַמְקוֹרָא דְּחַיִּי, עַל רְזָא דָא,
בְּקִשְׁוֹרָא דְּיַחְדָּא דְּאַיִבּוֹן קְשָׁרִין. וְרְזָא דָא, כִּדְ מַתְקִשְׁרִין
יַחְדָּא דְּכָלָא פְּדַקָּא יְאֹות, וְרְזָא דָא פְּתִיבָ, וַיַּרְא מֹשֶׁה
אֶת כָּל הַמְּלָאכָה וְגַוּ, וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם מֹשֶׁה, רְעוּחִי בְּרַכָּאָן
מִאֵתָר דָּרְגָּא דְּמֹשֶׁה שְׂרִיא בֵּיה, וְדָא אֵיתָה הַחֲכָמִים
הַעֲשִׂים אֶת כָּל מְלָאכַת הַקָּדֵשׁ, בְּגִין דְּאַיִבּוֹן יַדְעֵי
לִסְדָּרָא עֲבִידָתָא דְּקִוְידָשָׁא פְּדַקָּא חֲזִי.

וְעַל דָּא, כָּל מְאֹן דְּצַלִּי צְלוֹתָא, (וקשׁוֹרָא) וְקִשְׁרָא יַחְדָּא,
מִסְתְּכִלִּין בֵּיה אֵיתָה צְלוֹתָא וְקִשְׁוֹרָא פְּדַקָּא
יְאֹות, וְאֵיתָה צְלוֹתָא (דף רל"ח ע"ב) וְהָוֹא קִשְׁוֹרָא פְּדַקָּא
יְאֹות, כִּדְין אַתְבָּרֶךְ אֵיתָה בְּקָדְמִיתָא, מִאֵתָר דְּכָל בְּרַכָּאָן
בְּפִקְיָן. הַדָּא הוּא דְכִתְיבָ וְהַפָּה עָשָׂו אֶתְכָה וְגַוּ, מִיד
וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם מֹשֶׁה.

וּבְגִין כֵּה, וַיְבִיאוּ אֶת הַמְשֻׁבָּן אֶל מֹשֶׁה, דְּאֵיתָה מַארֵי
(בראשית נ"א ע"ב) דְּבִיתָא, לְאַחֲזָה בְּתַקְוָנָא דְּבִיתִיתָה,
וְלִיה אַצְטְּרִיךְ לְמַחְזֵי תְּקִוָּנָה וְרוֹזִין דִילָה, דָלָא אַתִּיהִי בָוּ
לְאַחֲרָא, לְאַסְתְּכָלָא וּלְמַחְזֵי בָה, בְּאַיִבּוֹן סְתִרִין וּבְאַיִבּוֹן
רוֹזִין דִילָה, בָּר מֹשֶׁה בְּלַחְזֹדי.

וְעַל דָּא וַיְבִיאוּ אֶת הַמְשֻׁבָּן אֶל מֹשֶׁה אֶת הַאָהָל וְאֶת כָּל
כָּלָיו. וְכֵד אִיתִי אֵו לֵיה לְמֹשֶׁה, כָּלָא אִיתִי אֵו לֵיה

בְּשִׁיפִין יְדִיעָן, כֹּל חַד וַחֲד לְאַתְקָנָא, שִׁיפָא בְּשִׁיפִין,
לְאַעֲלָא דָא בְּדָא, וּכְדָהוּ בְּעָן לְתַקָּנָא דָא בְּדָא,
וְלְאַעֲלָה דָא בְּדָא, לֹא הוּה סְלִיק בִּידֵיהָן. כִּיוֹן
דְאִיתְיאָו לֵיהּ לְמַשָּׁה, מִיד כֵּלָא אַסְתָּלִיק בִּידֵיהָ, וְכֹל
שִׁיפָא וְשִׁיפָא הוּה אַסְתָּלִיק וְעַל בְּדוּכְתִּיהָ, הָדָא הוּא
דְכַתִּיב, וַיַּקְם מַשָּׁה אֶת הַמְשֻׁבָּן וְכַתִּיב הַוּקָם הַמְשֻׁבָּן,
וְהָא אָזְקִימָנָא.

תָּא חֹזֵי, בְּהָהִיא שְׁעַתָּא כֵּד שְׁאָרִי מַשָּׁה לְאַקְמָא
מַשְׁבָּנָא, וְשְׁאָרִי לְאַתְקָנָא תְּקוּנָא דְשִׁיפִין,
לְאַעֲלָא דָא בְּדָא. כְּדִין, אַתְרֵפִיו כֵּל שִׁיפִין וְכֹל תְּקוּנִין
דְסְטָרָא אַחֲרָא מַסְאָבָא, כֵּד שְׁרֵי לְאַתְקָפָא הָאִי סְטָרָא
דְאִיהִי קְדִישָׁא, אַתְרֵפִי סְטָרָא אַחֲרָא מַסְאָבָא, אַתְקָפָה דָא
וְאַתְרֵפִי דָא. וְהָא אָזְקִימָנָא, דְכָל זְמָנָא דְהִיא בְּתַקְיָפוֹ,
סְטָרָא אַחֲרָא אַתְרֵפָן כֵּל שִׁיפָוי, דָא מַלְיאָא, וְדָא חֲרוּב,
וּרְזָא דָא יְרוּשָׁלָם וְצֹור חִיּוֹבָא, כֵּד מַלְיאָא דָא, חֲרוּב דָא.
וְעַל דָא, כֵּד אַתְקָפָה דָא אַתְרֵפִי דָא.

וּבָגִין בָּה, וַיַּקְם מַשָּׁה אֶת הַמְשֻׁבָּן, לְאַתְקָפָא מַרְזָא
דְלֻעִילָא, וְלֹא יַתְקַפֵּף מַרְזָא דְלַתְתָּא. וְעַל דָא מַשָּׁה
דְהֹוה מַרְזָא דָגו אַסְפְּקָלְרִיא דְגַהְרָא, אַצְטְּרִיךְ אֵיהּ
לְאַקְמָא מַשְׁבָּנָא, לְאַגְהָרָא מַגִּיהָ, וְלֹא מַאֲחָרָא. (וְעַל דָא)
סִיחָרָא אַצְטְּרִיךְ לְאַגְהָרָא מִן שְׁמָשָׁא, וְלֹא מַאֲחָרָא. תָּא

ח'ז'י, **כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶצְטְרִיכַת לְאַסְתָּלָקָא לְעַילָּא,**
וְלֹא תַּדְבְּקָא גּו שְׁמַשָּׁא. (צ'ו כ' ז' ע' א')

פָּתָח וְאָמַר, (ויקרא ז') **זֹאת תּוֹרַת הַעֲוָלָה הִיא הַעֲוָלָה,** אמר
רַבִּי שְׁמֻעוֹן, בתייב, (תהילים לו) **אָדָם וּבְהַמָּה תַּוְשִׁיעַ**
יְיָ. **עֲוָלָה סְלִיקָה וְקִשְׁרוֹ דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל לְעַילָּא,** ודבוקא
דיליה בגו עלמא דאתה, למחרוי כלל חד. אקרוי עולה קדש קדשים. ובגין בך אקרוי עולה, דסלקא ואתעטרא
למחרוי כלל חד. בקשורה חדא בחודג.

ובגין דסלקא לערילא לעילא, בתיב זאת תורה העולה.
רוזא דבר ונוקבא כחדא, תורה שבכתב תורה
שבעל פה. העולה: דסלקא גו עלמא דאתה, לאתקשרא
בגוייה, דאקרוי קדש הקדשים ודיין, ועולה נמי קדש
הקדשים היא.

ובגין כה, סדורא דנכיסו דיליה לשטר צפון, דאייהו סטר
שמאלא. דהאי תורה שבעל פה לא סלקא
בחביבותא, אלא כד אתעד סטרא צפון, דכתיב, (שיר
השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, וכדין אייה
סלקא בחביבותא, ואתעטרא במינא, ואתחברת
באמצעיתא, ואתנהייר כלל, מרוזא דקדש הקדשים, ודא
מגנו רוזא דאדם, ברעו דכהנא, ובשירתא דלייאי,
ובצלותא דישראל.

וְהִא אָזְקִימָנָא, עֲוֹלָה קָדֵשׁ הַקָּדְשִׁים, בְּרוֹזָא דְּרוֹית
עַלְּאָה, בְּגַין דְּתַלְתָּת רֹוחַנִּין קְשִׁירִין כְּחַדָּא, רֹוחַ
תְּתַאָה, דְּאַקְרִי (ויקרא ס"א ע"א) רֹוחַ הַקָּדֵשׁ רֹוחַ דְּלַגּוֹ
בְּאַמְצָעִיתָא דְּאַקְרִי רֹוחַ חַכְמָה וּבִינָה. וּבָן אַקְרִי רֹוחַ
תְּתַאָה, אֶבֶל הָאֵי אַקְרִי רֹוחַ דְּגַפְּיִק מְגֹו שׂוֹפֵר, פֶּלוֹל
בְּאָשָׁא וּבְמַיָּא. רֹוחַ עַלְּאָה, דְּאֵיהוּ סְתִים בְּחַשָּׁאִ, דְּבִיה
קְיִימָן כָּל רֹוחַנִּין קְדִישִׁין, וּכָל אֲנָפֵין בְּהִירִין. וּבָגִין כֵּה,
אַחֲדָרָת עֲוֹלָה רֹוחַ מִמְּשָׁ.

וּלְבַתָּר, מְרוֹזָא דְּבַהָּמָה, מְסֻתְּפָקִי וְאַתְּזָנוֹ, לְאַתְּקָשָׁרָא
רֹוחַ אַחֲרָא דְּאֵיהוּ גֹּו מְסָאָבוֹ, מְאַיְנוֹן תְּרֵבִין
וּשְׁמַגְנִינִין כִּמה דְּאַתְּמָר. בָּגִין כֵּה, עֲוֹלָה קָדֵשׁ הַקָּדְשִׁים,
שָׁאָר קְרַבְּנִין לְמַעַבְדָּה שְׁלָמָא בְּעַלְמָא, כָּלָהו מִכְמָה
סְטוּרִין, וּמְאַרְיִ דִּיבְּנִין (נ"א לְאַתְּעֶבֶרָא) לְאַתְּעֶרֶבָּא (נ"א לְאַתְּעֶטֶרָא)
וּלְאַתְּבָחָרָא מְגֹו רְעוֹתָא לְאַתְּבָסָמָא, אַקְרִינוֹן קָדְשִׁים
קְלִים, בָּגִין דְּלָא מְתֻעָטָרָא לְעִילָּא (דף רג"ט ע"א) לְעִילָּא
בְּקָדֵשׁ הַקָּדְשִׁים, וּעַל דָּא אַיְנוֹן קָדְשִׁים קְלִים, וּבְכִיסּוֹ
דִּילְהָוָן בְּכָל אַתְּרָ כִּמה דְּאָזְקִימָנָא. אֶבֶל עֲוֹלָה הָאֵיהוּ רְזָא
דְּקָדֵשׁ הַקָּדְשִׁים, לְאוֹ אֵיהוּ כְּשָׁאָר קְרַבְּנִין, דְּכָל עַזְבָּהָא
קָדֵשׁ.

תָּא חֹזֵי, מָה בְּתִיב (ויקרא 1) וּלְבַשׁ הַפְּהָנָן מְדוֹ בָּד, אַלְיָן
לְבֹושִׁין מִיְּחַדִּין לְקָדְשָׁה. בָּד: יְחִידָא, מִיחַדָּא

לקדושה. וכתיב בגדי קדש הם ורוחם בזמנים את בשרו
ולבשם. מי טעמא. (דא קדש) אלא רוזא דמלחה כדקאמרן,
דאיה קדש הקדשים, דסלקא כלא ואתעטרא בקדש
הקדשים, בקשורה חדא. ولבדת מפני ואעבר רוח
מסבא דסאיב כלא, דלא שלטא, ולא יתקריב גו
מקדשא, ואת עבר מפל סטרוי קידשא, ואשתאר כלא
קדש בקדושה ייחידה.

ואמר רבי שמעון, הא אתרם (رس"ב ע"ב, רמ"ד ע"ב) דכתיב,
(תהילים לו) אדם ובהמה תושיע יי'. והכי סלקא רוזא
אדם, מטרא דאדם ודי. בהמה, מטרא דבהמה.
ובגין פך כתיב, (יקרא א) אדם כי יקריב מכם, אדם ודי,
דא קרבניה לעילא, לקשרא קשרא ברוזא דאדם.
ולבדת מן הבהמה, וככלא איהו ברוזא דאדם ובהמה. ודי
הוא רוזא דאצטריד לקרבנה, אדם ובהמה כדקאמרן.
תא חזי, כד ברא קידשא בריך הוא עלמא, הכי עבד
אדם ובהמה.

ואי תימא, והא כתיב (בראשית א) יעופת על הארץ,
שהא מביהו מקרבין קרבני, ואפילו עולה, כמה
דכתיב, (יקרא א) ואם מן העוף עולה קרבנו. תא חזי, מפל
איבון עופי, לא מקרבין אלא תורים ובני יונה, (אלא רוזא
דא) מה דאתכشر بدا, פסיל بدا דא ימינה, ודי
שמעלא.

אבל רוז דא הא אוקימנא, כתיב ועופת יעופת על הארץ, דאיפון רוז דרתיכא, ובהו אסתלק רוח הקדש, לסלקה לעילא, דאיפון תרי, חד לימינא, חד לשמאלא, עופת לימינא, ודא מיכאל. יעופת, לשמאלא, ודא (בראשית מ"ו ע"א) גבריאל. דא לימינא ודא לשמאלא. ובגין כה, מקרבין תריין אלין, לסלקה רוח קידשא, ושמאלא מעטר זיין לחתטא, לההוא סטר שמאלא. וימינא לימינא ואתקשר אתחטא בעלה, למחיי חד, וכלא אסתלק ואתקשר כחדא לעילא וחתטא, וקידשא ביריך הוא אסתלק בלחוודי ואתקפה.

ובספר קדמאי, מסכנא, לא יהיב חולקה לאתונא, אלא לעילא לאתקשר, אבל כלא לעילא וחתטא מתקשך, כל חד וחד לסתירה פדקא יאות, והא אוקימנא. (ויקרא ב"ו ע"ב)

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון, אמר, הא קשורא דכלא (נ"א דעולה), אתקשר בקדש הקדשים, לאתנחרא. אתחבקותא הרעותא דכהנא ולינויא וישראל לעילא, עד היבן (רמ"ד ע"ב, ר"ג ע"ב) איהו סלקה.

אמר ליה, הא אוקימנא, עד אין סוף, דכל קשורא ויחודה ושלימוד, לאצנעה בההוא צגייעו, דלא אתחבק, ולא אתיידע, הרעווא דכל רעוין בית, אין סוף

לא קיימת לאודעא, ולא למעבד סוף, ולא למעבד ראש, כמה אין קדמאתה אפיק ראש וסוף. מאן ראש. דא בקודזה עלאה, דאייהו רישא דכלא סתימה, דקיימת גו מחשבה. ועביד סוף, דאקרוי (קהלת יט) סוף דבר. אבל להתם, אין סוף.

לאו רעותין, לאו בהורין, לאו בוצינין, בההוא אין סוף, כל אלין בוצינין ונהורין, תלין לאתקיימת בהו, ולא קיימת לאתדקא מאן DIDU ולא ידע, לאו אייה אלא רעו עלאה, סתימה לכל סתימים, אין. (צ"ו כ"ו ע"ב)
וכד בקודזה עלאה, ועלמא דאתמי, אסתלקו, לא ידע בר ריחא, פמאן דארח בריחא ואתבם. ולא דא נייחא נחות, דהא כתיב (יירא כט) ולא אריח בריח ניחחכם, דהא ריח ניחח, ריחא דרעותא לכל הגי רועטה דצלותא, ורועטה דשירתא, ורועטה דכהנא, לכלתו רוא דאדם. כדין כלחו אתעבידו רועטה חדא, וההוא אקרוי ניחח, רועא, פתרגומו. כדין כלא אתקשר וatanhir פחדא, בדקא יאות, כמה דאתמר.

ועל דא אתיהיבת האי סטרא אחרא, ביא דכהנא, דכתיב, (יירא ז) צו את אהרן (דף ר' ע"ט ע"ב) ואת בניו לאמור, רוא הכא, דהא אוקימנא לית צו אלא עבודת כוכבים ומזרות, והכא אתיהיבת ליה, לאתוקדא היהיא

מחשבה רעה, ולא עברא לה מגו קודשא, בהאי רעotta דסלקא לעילא, ובהא תנגא, ותרבין דאתוקדן. בגין לאת עברא מן קודשא. והאי צו, בראשותיה קיימא, לאפרsha לה מן קודשא, מגו הא קרבנא. ואי תימא (במדבר כה) צו את בני ישראל. הבי נמי, דהא בראשותיה קיימא, (ד"א לאפרsha לה מן קדושה) כל זמנא דעתדי רעotta דמאיריהון, שלא יכול לשלטהה עלייהו.

והאי קרא כלל, אתייא לאחזהה רוזא דמלחה, לאעטרא לההוא רוח קודשא, לעילא לעילא, ולאפרsha לה קדא רוח טומאה, לנחתה לה לחתא לחתא, דא ברעotta ובצלותא פדקאמנון, ודא בעובדא, פלא בדקחוין לייה.

והאי קרא מוכח עלייהו, דכתיב, צו את אהרן ואת בניו ליאמר. צו: דא עבדת כוכבים ומזרות רוח מסבא. ליאמר: (נח ס' ע"א) דא אתה, דאקרי (משלילא) יראת יי'. כתיב הכא ליאמר, וכתיב.htm ליאמר (ירמיה ג') הן ישלה איש את אשתו, והא אויקמו. בגין זה, פלא אתה, וכנה קיימא לאתקנא פלא, ברוזא (רמ"ד ע"ב) דאדם וביהם. זכה חולקיהון דצדיקיא, בעלמא דין, ובעלמא דאתה, לאיבון ידע ארחי דאוריתא, ואולי בה בארכ קשות, עלייהו כתיב, (ישעה לח) יי' עליהם יחיו. Mai

עליהם. אלין ארחי דאריתא. ייחו, יתקיימו בהאי עלמא, ובעלמא דאתה.

תא חזי, כתיב זוֹתְרַת הָעוֹלָה, אמר רבי חייא, הא קרא אוקימנא ליה בהאי גוונא, זוֹתְרַת דא בנטש ישראל. העולה: דאי הי סלקת ועתרת לעילא, לא תקשרה בדקא יאות, עד אחר דאקרי קדש הקדשים.

דבר אחר, זוֹתְרַת דא בנטש ישראל. העולה: דא מחשבה רעה, דאי הי סלקא על רועותא דבר נש, לאסתאה ליה מאורחא דקשות. היא העולה, היא היא דסלקא, ואסתיאת ליה לבר נש, בעי לאוקדא ליה בנורא, בגין דלא יתיחיב לה דוכתא (נ"א לאסתאה) לאסגאה.

ובגין כה, על מוקדָה על המזבח כל הלילה, מאן ליליה, דא בנטש ישראל. (דאי הי זאת בגין) דאתיא לדכאה ליה לבר נש, מההוא רועותא. על מוקדָה. בגין די בהר דינור, איהו אחר לאוקדא לכל איפון, דלא קיימי בקיומיהו, דהא עאלין לוֹן בההוא נורא דדליק, ומערבי שולטגהון מעולם. בגין דלא ישלוט, אצטריך על מוקדָה על המזבח כל הלילה, ואתפכפייא ולא שלטה. ועל דא, כד אתפכפייא הא, סלקא בנטש ישראל,

דָּאִיהִי רֹוחַ קָוְדְשָׁא, דְּסַלְקָא וְאַתְעַטְרָא לְעִילָּא, דָּהָא
סְלִיקָו דִּילָה, כַּד אַתְפְּפִיאָהָא חִילָא אַחֲרָא, וְאַתְפְּרָשָׁא
מִינָה. וּבְגִין כֵּה, בְּעִיןָן בְּרוֹזָא דְּקָרְבָּנָא, לְאַפְרָשָׁא לְהָאָי
סְטָרָא מְרוֹנָה קָוְדְשָׁא, וְלִמְיָהָב לְהָחִילָקָא, בְּגִין דְּרוֹתָה
קָוְדְשָׁא אַסְתָּלָק לְעִילָּא.

וְתָא חִזֵּי, בְּזָמָנָא דְּאַתְבָּנִי בַּי מְקָדְשָׁא, וְאַתְעַבֵּיד.
אַתְפְּפִיאָהָא סְטָרָא אַחֲרָא, וְאַסְתָּלָק מְעַלְמָא. וּכְדִין
אַסְתָּלָק מְעַלְמָא, וְאַתְקָם מְשַׁכְּנָא עַל יְדָא דְּמַשָּׁה, כִּדְין
אַתְקָם לְעִילָּא וְתָתָא. הָא הוּא דְכִתְיבָה, וַיַּקְרֵם מְשָׁה אֶת
הַמְשֻׁכָּן. מַאי וַיַּקְרֵם. אֶלָּא דְאַוְקִים לְהָא, לְאַסְתָּלָקָא לְעִילָּא
לְעִילָּא. וְעַל דָּא, וַיַּקְרֵם מְשָׁה, מִן דְּהָוָה מַאַיְךְ אַוְקָמִיהָ,
כִּמְאָן דְאַוְקִים לְמִאן דְנַפְילָ. בְּגִונָא דָא, לְזָמָנָא דְּאַתִּי
בְּתִיבָה (עמוס ט) אַקְרֵם אֶת סְפָת דָוד הַנּוֹפֶלֶת.

בְּתִיבָה, (עמוס ח) נְפָלָה לֹא תֹסִיף קִים בְּתוּלָת יִשְׂרָאֵל, מַאי
לֹא תֹסִיף קִום. (משמע דחד זמנה אחרא קמלה) אֶלָּא בְּזָמָנָא
אַחֲרָא קָמָת. הִיא קָמָת מִגְרָמָה, וְלֹא אַוְקִים לְהָא קָוְדְשָׁא
בְּרִיךָ הוּא. דָהָא בְּגִלוֹתָא הַמִּצְרָיִם, קָוְדְשָׁא בְּרִיךָ הוּא
אַוְקִים לְהָא, וַעֲבֵד בְּמַה נְסִין, בְּגִין לְאַקְמָא לְהָא, וּבְגִלוֹתָא
דְּבָבָל הוּא לֹא אַוְקִים לְהָא, בְּגִין דָלָא עֲבֵד לוֹזָן נְסִים,
דְּגָרִים חֹבֶה, אֶלָּא הִיא קָמָת. וּסְלִיקָו בְּנֵי גּוֹלָה, פְּאַיְנוֹן
דָלָא הוּה לוֹזָן פְּרוֹקָא, וְלֹא הוּה תִּיאַוְתָא דְקָוְדְשָׁא בְּרִיךָ

הוּא עַלְיָהוּ, בְּגִין דְּגָרָם הַהוּא חֹבָא, (דף ר"מ ע"א) **דְּאִינְנוּ גְּשִׁים גְּכָרִיות.**

ועל דא, קידשא בריך הוּא לא אוקים לה לכונסת ישראל, ולא עבד לה נסין וגביראן בהוּא זמנה בדקא יאות. אבל לזמנה דאתה, לא תוסיפ קום כתיב, לא תוסיפ, קום מגרמה, אלא קידשא בריך הוּא יוקים לה, דכתיב אקים את סופת דוד הנופלת. וב כתיב (ירמיה לו) ואת דוד מליכם אשר אקים להם. ובגין פה כתיב הכא, ויקם משה את המשכן. ויקם משה וגוי.

תא חזוי, בד אוקים לייה משה למשכנא, אתקם משכנא אחרא עמייה. ומישכנא עלאה, אוקים (נ"א אוקרי) וסעיד כלל, בגין דמשכנא עלאה, סתים וגבינו איהו לעילא לעילא. ומישכנא אחרא אתקם על משכנא דלתתא וקיימה עלייה אוקים וסעיד כלל. ומישכנא אחרא ההוא אתקם על ידא דמשכנא דלתתא קיימת עליה בחילא דההוא משכנא עלאה על כלל. ובמה דאתקם משכנא דלתתא על ידא דמשה, אוף הבי לעילא, על ידי דההוא דבני דמשה (נ"א דרגא דמשה). מבן. דכתיב, ויקם משה את המשכן. את דיקא, לאתחזאה דתרי משכנין ברא דמשה אתקנו (נ"א אתקמו).

אמֶר רַבִּי יוֹסֵי, וּכְיַ וִיקְם מֹשֶׁה, וְהָא כֵּלָא עַד לֹא

אתתקנו, וקיימה לאו איהו אלא כד אשתלים פלא, ועל שיפא בשיפיה, Mai ויקם. אמר רבי יצחק, בתלת טטרין אוקים משה ית משכנא, מה כתיב ויקם משה את המשן, ויתן את אדני, וישם את קרשיו. בהני תלת טטרין, אוקים משה ית משכנא. ובhani תלת טטרי, אסתלק משכנא. ואתפפיא טטרה אחרת. ועובדת זרה, כד אוקים משה להאי טטרה, אתפפיא טטרה אחרת. בגין כד משה אוקים ליה ולא אחרת.

תא חוי, כתיב ויתן את אדני, בהיא שעתא איזדעע סמא"ל מארתיה, ארבעין רתיכין דעמיה, וערק ארבע מאה פרסי, גו טסירו דנוקבא דעפרא. אעל משה איבונ סמכין, ואתקייח טטרה דא, כדיין איבונ סמכין דטרא אחרת, נפלו ואתרפו.

פתח ואמר, ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת וגו, Mai ביום ההוא. ביום דקדושא בריך הוא יעביד דינא בעלמא, ויפקד על חייבי עלמא בעובדיהון. הנה לית קימה לבגש תישראל מעפרא, ועוד דאיבונ חייבין דישראל יקומו בעלמא. מה כתיב לעילא, (עמוס ט) בחרב ימותו כל חטא עמי האומרים לא Tagish ותקדים בעדני הרעה. מה כתיב בתיריה, ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת וגו.

הא' קרא אית לאסתכלא ביה, (עמוס) את פרציהן, את פרציה מבעי ליה. והריסותיו, והריסותיה מבעי ליה. אלא וגדרתי את פרציהן ממן, מאיבון חיבין, הכתיב בחרב ימותו כל חטאי עמי, זהה פר דין יתעביד פרצן בישראל, ועל דא וגדרתי את פרציהן. והריסותיו אקים, הריסותיו דמן, הריסותיו דסופת דוד. (מן מזוז) בגין, כד אתקוף מלכו חיבא בעלה, פדין האי מלכו קדישא אתרפי, וסכת דוד אסתיר בניינה דיליה, ועל דא והריסותיו אקים.

זהה תנין, כל זמנה זהה אתקוף, האי אתרפי. דא מליא, ודא חרבת. ובגין כה, עד ההוא יומא, מלכו חיבא יתקוף. בההוא יומא, יתקוף ויוקם לה קודשא בריך הוא, להαι מלכו קדישא. ועל דא והריסותיו אקים. ובניתה כימי עולם, מי ובנייה כימי עולם. הינו הכתיב, (ישעה לו) והיה אור הלבנה כאור החמה וגו'.

(שםות לט) ויקם משה את המשכן, بماי אוקים ליה. הכתיב ויתן את ארגנו ויהב איבון סמכין דתחותיה, לך ימא עליהו, ולאשרה בהו איבון צירים דפתחין. בגין דאיבון סמכין דתחותיהו, איבון קיומה לאשרה. أماיתו. אתקיף ואתקין לוון בתוקפו. בה היא שעתה אידי איבון סמכין אחרני דסטרה אחרת.

תא חזי, כתיב (תהלים קלז) זכור יי' לבני אָדָם אֵת יוֹם יְרוֹשָׁלָם הָאוּמָרִים עָרוֹעֲרוֹ עד הַיסּוֹד בָּה. ועל דָא זָמִין קָוְדָשָׁא בָּרִיךְ הוּא לְמַבְנֵי יִסּוּדִים יְרוֹשָׁלָם, מִיסּוּדִין אַחֲרַנִין, דִּישְׁלָטוֹן עַל פָּלָא. ומִאן אַיְנוֹ. ספְּרִירִין. הַכְּתִיב, (ישעה נ) וַיַּסְדֵּתְךָ בְּסְפִירִים, דָא לֵין אַיְנוֹ יִסּוּדִין, וִסְמָכִין תְּקִיפִין וְעַלְאַין, דְּלִית לְהוּ חְלִישָׁוּ כְּקָדְמָאִי.

מאי טעםא. בגין דָא בְגִין קָדְמָאַיִן מִאַיְנוֹ יִסּוּדִי, יְכִילוּ שָׁאָר עַמִּין לְמַשְׁלָט עַלְיָהוּ. Mai טעםא. בגין דְּלִית בָּהוּ גַּהֲרָיו עַלְאָה, בְּדַקָּא יָאָות. אבל אלֵין, יהונָן גַּהֲרָין מְגֻוָּן גַּהֲרָיו עַלְאָה, וּמְשַׁקְעָאָן גּוֹתְהָמִי, דָלָא יְכִילוּ לְשִׁלְטָה עַלְיָהוּ. ואלֵין אַיְנוֹ ספְּרִירִין, דִּינְגָּרָין לְעַילָּא וְתַתָּא. (ואי תִּמְאָה) בגין דְּבַהֲרָיאָה זָמָנָא, יְתוּסָף גַּהֲרָיו עַלְאָה, לְעַילָּא וְתַתָּא.

ואי תִּמְאָה אַיְנוֹ יִסּוּדִי קָדְמָאִי, יְתַבְּטָלוֹן. הָא כתיב (ישעה נ) הַבָּה אָנְכִי מְרַבֵּץ בְּפֻזָּה אָבְנִיהָ. מְרַבֵּץ לְאַתְקָנָא תְּבִירָא. Mai בְּפֻזָּה. כִּמְהָ דָא תָּא אָמֵר (מלכים ב ט) וְתַשְׁמֵם בְּפֻזָּה עִינִיהָ. אָבְנִים אֵית דָא קְרֹזָן פֻזָּה. Mai טעםא הָא. אָמֵר רַבִּי אַלְעָזָר רֹזָא אֵיהָו, וֹרֹזָא דָא לְמַחְצִידִי חַקְלָא אַתִּיהִיב לְמַנְדָע.

תא חזי, אַיְנוֹ אָבְגִין דִּיסּוּדִי צְיּוֹן וַיְרוֹשָׁלָם, חַס וְשַׁלּוּם דְּשַׁלְּיטָיו עַלְיָהוּ שָׁאָר עַמִּין, וְלֹא אָזְקָדוּ לוֹן, וְלֹא

אתוקדונ, אלא כלחו אתגניזו, וגביו לון קודשא ברייך הווא, וכל איבונ יסודי ביתא קדיشا כלחו אתגניזו, ולא אתאبيدו מביהו אפילו חד. וכד יהדר קודשא ברייך הווא ויוקים לה לירושלם על אתריה, איבונ יסודי אבנין קדמאי, יהדרון לאתריהו, ולא ישלייט בהו עינא אחרא (נ"א בישא), בר בזמנא דיכחול בר נש עינוי בההוא פוכא, וימלי עינוי מגיה, וקידין י חממי כל אבנין וכל יסודי ירושלם, מתקנן על אתריהו, דלא שליטו בהו שאר עמין, וכל איבונ אבנין קריין אחרני, וכל איבונ בנייני אבנין, כלחו קיימי על קיומייהו.

וכדין (ישעה ב) כי עין בעין יראו בשוב יי' ציון. מא' בשוב יי'. אלא כד שליטו עליה שאר עמין, קודשא ברייך הווא סליק לה לעילא, ובההוא זמנא איהו יהדר לה לאתרה, דכתיב בשוב יי' ציון. בשוב יי' ודהי. ותא חז, כל מאן דאסטים מן עינא, ולא אתיהיב רשוי לשפטאה ביה עינא, לא יכולין למשלט ביה עינא, בר בכח לא בעינא, במלין ידיען. ובגין כה, הפה אנבי מרביץ בפוך אבנינה. ותא חז, כל אלין אבנין יתקיימון באתריהו, וליהו יסודין בקדמיתא, ויסודי ספרין (אחרני) יתקיימון באתר אחרא סחרנא, לפותיא ולארכא, הדא הוא דכתיב ויסדתו בספרים.